

# РЕШЕНИЕ

№ 9658

гр. София, 29.08.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Д. СТ. ЗДРАВКОВА  
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20211110137083 по описа за 2021 година

Ищецът ИВ. Л. К. твърди, че се намирал в трудово правоотношение с ответника „П. защита – електроник“ ООД по силата на трудов договор № 645/08.04.2020 г., на длъжността „патрул, младши инспектор“. На 29.08.2020 г., около 00.15 ч. по време на нощно дежурство претърпял злополука, призната за трудова с разпореждане на НОИ – напускайки проверяван обект, не се задействал бутонът за отваряне на входната врата. Ищецът потърсил помощ от различните апартаменти, но никой не му отворил, не могъл да се обади и за помощ, тъй като батерията на мобилната станция, с която разполагал, била паднала, телефонът му останал в служебния автомобил, при което решил да се спусне от отворен прозорец между първи и втори етаж, но паднал на земята, в резултат на което петната му кост се счупила. Това било установено след като ищецът бил транспортиран в УМБАЛ „Св. Анна“, където била поставена диагноза „фрактура калканен утр. S92.00, счупване на петната кост, закрито“. В следствие на контузията, изпитвал негативни изживявания, включително изключително силна болка в стъпалата и глезените на двата крака, особено при опит за движение, което наложило прием на обезболяващи медикаменти. Около 3-4 месеца не можел да се движи, да извършва най-обикновени ежедневни дейности, придвижването ставало трудно, с помощни средства. Имал нарушения на съня и като цяло на жизнения тонус и цялостно състояние. Твърди, че все още не се е възстановил напълно и продължава да търпи неудобства – болки в травмираната област, напрежение, стрес. На 15.02.2021 г. изпратил покана до работодателя за обезщетяване на претърпените вреди, но без последици. Моли да се осъди ответникът да му плати обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, за периода 29.08.2020 г. – 25.06.2021 г. както следва: сума в размер на 18 000 лв. за лишаване от възможността да реализира приходи при управление на таксиметров автомобил за период от 9 месеца, по 2000 лв. месечно; 4860 лв. допълнително трудово възнаграждение,

изплащано в брой по допълнителна ведомост, за 9 месеца, по 540 лв. месечно; сума в размер на 540 лв. неполучени ваучери за храна за период от 9 месеца – по 60 лв. месечно; сума в размер на 1930.92 лв. /изм. в о.с.з. на 18.05.2022 г./, изразяваща се в разликата между работната заплата и заплащаното обезщетение за неработоспособност, и обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., ведно със законната лихва върху сумите от датата на увреждането до окончателното изплащане. Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор в законоустановения срок, в който оспорва исковете. Твърди по същество – неоснователност на исковете. Твърди пълно съпричиняване на вредите, осъществено при груба небрежност. Не оспорва механизма на настъпване на злополуката. Посочва, че е налице неизпълнение на служебните задължения на ищеца и проявена от него груба небрежност при вземане на решението да скочи от висок прозорец, което е причината за настъпване на инцидента. Оспорва размера на претендираното обезщетение и вредите. Моли за отхвърляне на исковете, в условията на евентуалност – за намаляване на обезщетенията поради проявена груба небрежност при съпричиняване 90%. Претендира разноски.

С оглед на събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД.

За да възникне отговорността на работодателя по смисъла на чл. 200 от КТ, е необходимо да са налице всички елементи на фактическия състав на нормата, а именно: наличие на трудово правоотношение между пострадалия работник или служител и ответника в периода, за който се претендира, че е настъпила трудовата злополука; настъпила трудова злополука – увреждането следва да е настъпило при или по повод изпълнение на възложената работа или на каквато и да е работа, извършена и без нареждане, но в интерес на работодателя, както и по време на почивка, прекарана в предприятието; настъпила в резултат на трудовата злополука временна или трайна неработоспособност; претърпени имуществени вреди (претърпени загуби и/или пропуснати ползи) и неимуществени вреди (болки и страдания) и техния размер; причинна връзка между трудовата злополука и вредите. На обезщетяване подлежат всички имуществени и неимуществени вреди, ако се докаже, че са в причинна връзка с трудовата злополука. Имуществената отговорност на работодателя за обезвреда възниква независимо от обстоятелството дали той самият, негов орган или друг негов работник или служител е виновен за увреждането – арг. чл. 200, ал. 2 КТ. В този смисъл отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ е обективна, поради което дори и при виновно поведение от страна на пострадалия – при небрежност, работодателят следва да го обезвреди. Би отпаднала работодателската имуществена отговорност само при умишлено самонараняване, но не и при действие при самонадеяност (т. нар. съзнавана непредпазливост). Дори и при съпричиняване на вредоносния резултат при тази форма на вината (в чл. 201, ал. 2 КТ е използван терминът „груба небрежност“) отговорността на работодателя може само да бъде намалена.

В настоящия случай не се спори, а и от събраните писмени доказателства се установява, че

ищецът е работил при ответника – „П. защита – електроник“ ООД, на длъжност „патрул, младши инспектор“, въз основа на трудов договор, сключен на 08.04.2020 г.

От приложена декларация на ИВ. Л. К. от 8.4.2020 г. се установява, че същият е запознат с длъжностната си характеристика, инструкциите за работа, графика, правилника за вътрешния трудов ред.

Според връчената му на 8.4.2020 г. длъжностна характеристика, основните задължения на длъжността на ищеца са: осъществява своевременно инспектиране на охраняваните обекти, неутрализира действията на нарушители, запазва целостта на местопроизшествието, управлява безаварийно и се грижи за поверения му автомобил, грижи се за правилната експлоатация, съхраняването и поддръжката на автомобила и оборудването, свързочните и помощни средства, носи униформено облекло по време на дежурството, спазва правилата за здравословни и безопасни условия на труд.

Видно от личен картон за униформено облекло, при постъпване на работа на ищеца са предоставени посочените облекла.

Установява се от представените извадки от Книги за начален и периодичен инструктаж, че на 9.4.2020 г. на ищеца е проведен начален инструктаж за безопасност и инструктаж на работното място за безопасност и здраве при работа.

Представени са графици за работа за месеците юни, юли и август 2020 г. относно смените на служителите, видно от които на 28.08.2020 г. ищецът е бил нощна смяна.

Установява се по делото и настъпването на трудова злополука с ищеца при изпълнение на работата при ответника. С влязло в сила разпореждане № 29910 от 30.11.2020 г., злополуката, станала с ищеца на 29.08.2020 г. при проверка на алармен сигнал на охраняван обект и напускането на същия през отворен прозорец на стълбищна площадка, при което работникът получил счупване на петната кост, е приета за трудова.

Съгласно протокол № 63 от 17.11.2020 г. за резултатите от извършено разследване на злополуката, станала на 29.08.2020 г., последицата е временна неработоспособност. В същия протокол е посочено, че инцидентът се е случил изцяло по вина на И.К., който не е спазил „Правилника за вътрешния трудов ред“, „Инструкция за работа на екипите от сектор електронна защита“, „Инструкция за работа със свързочните средства, позивните и докладите“, „Инструкция за оглед и инспекция на обекта“, както и поради неправилната му преценка на опасностите в конкретния случай. Посочено е също, че работодателят не е осигурил необходимите организация и средства, както и не е предоставил на служителите, вкл. на ищеца необходимата информация за рисковете за здравето и безопасността им, както и за мерките, които се предприемат за отстраняването, намаляването или контролирането на тези рискове.

При наличието на влязло в сила разпореждане, с което злополуката е призната за трудова, съдът е обвързан от същото и не може да пререшава въпросите за наличие на такава, както и за причинната връзка между злополуката и настъпилото увреждане на здравето на ищеца във връзка с извършваната работа по трудовото правоотношение.

От представената епикриза се установява, че на ищеца е поставена окончателна диагноза – фрактура калканен утр. S92 счупване на петната кост, закрито.

Съгласно представените болнични листа, ищецът се е намирал в отпуск поради временна неработоспособност от 29.08.2020 г. до 12.06.21 г.

При извършени прегледи в периода 05.10.2020 г. – 16.04.2021 г., ищецът се оплаквал от болки в петите, като към 25.05.2021 г., съгласно отразеното в медицински протокол на ЛКК № 0002421, болковият симптом в дясна пета и глезенна става, продължавал да е налице.

По делото са приложени пътна книжка от Мегатакси 2000 ЕООД и отчети за юли и август 2020 г. относно дейността на ищеца като таксиметров шофьор.

Видно от представената покана за доброволно плащане на обезщетение относно злополуката, ищецът е заявил спрямо работодателя и извънсъдебно претенцията си.

От представения снимков материал е видно, че достъпът до охранявания обект е бил с карта, а изходът – с бутон на вратата.

От приетите по делото медицински документи и заключение на съдебно-медицинска експертиза се установява, че при процесния инцидент ищецът е получил счупване на двете петни кости, като медикобиологичният характер на уврежданията е трайно затруднение на движенията на долните крайници за срок повече от 30 дни. Механизмът на получените увреждания е падане/скачане от високо. През периода на лечение, ищецът е изпитвал болки и страдания, като първите 30 дни болките са били с по-голям интензитет и е трябвало да се използват обезболяващи медикаменти, но с уточнението, че чувството за болка има и субективен характер и необходимият прием на обезболяващи следва да се преценява индивидуално. Относно степента на затрудняване и ограничаване на движенията на долните крайници – през първите четири месеца от лечението ищецът е следвало да спазва ограничен двигателен режим, без натоварване на долните крайници. Възстановителният период на ищеца е продължил 10 месеца, като през първите четири месеца е имал нужда от чужда помощ при хигиенно-битовото си самообслужване. При прегледа на 28.01.2022 г. ищецът се оплакал от болки в дясната пета и дясната глезенна става, които болки се усилват при физическо натоварване и смяна на времето. Вечер глезенната става имала отток, т.к. по цял ден ищецът се намирал в колата, посочено е още, че не можел да кляка нормално. Бил е установен и ограничен обем движение на дясно ходило в глезенната става при повдигане на ходилото нагоре от 15 градуса, при норма 20 градуса. В експертизата се посочва, че е възможно последиците от получената травма да останат за постоянно. Към датата на извършения с експертна цел медицински преглед, счупванията на двете петни кости са зарастнали напълно. Съгласно експертното заключение, съществува възможност при физическо натоварване и при промяна на времето ищецът да чувства болки в областта на счупванията на двете пети. Към момента на извършения преглед от 04.01.2021 г., счупванията са зараснали до степен, позволяваща започване на процес на натоварване и раздвижване, което следвало от това, че е било назначено провеждане на рехабилитация и физиотерапия.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите К. /брат на ищеца/, Сандов, Владимир, Лилов. От показанията на свидетеля К. се установява, че при посещаване на ищеца в болницата на 29.08.2020 г., краката на последния били със силни отоци, пожълтели, посинели, подути, като ищецът изпитвал силни болки и пиел болкоуспокояващи. След изписването на ищеца от болницата, се наложило близките му да го обгрижват и съдействат при придвижването с инвалиден стол, помощ при хранене, закупуване на медикаменти. Посочва, че по лекарска препоръка ищецът трябвало да лежи и да не се движи в период от три-четири месеца, като изпитвал болките, които продължават и към момента. В последствие започнал да се раздвижва, но с голямо затруднение, като трудностите продължават и в момента.

Свидетелят Йордан Сандов /служител при ответника/ твърди, че вратата на конкретния обект, посетен от ищеца, се отваря с бутон, а не с чип, като при посещението му на обекта приблизително осем часа след инцидента, механизмът на входната врата се отварял свободно. Твърди, че според инструкцията, с която всеки автомобил разполагал, подробно е описано как се приема обект за оглед – следвало да е налице уведомление дали обектът се отваря с ключ, магнитна карта или чип, като новите обекти се проверявали в светлата част на деня. Свидетелят посочва, че височината, на която се е намирал прозорецът, е 2 м и 14 см, като ищецът обяснил на свидетеля, че ако е разполагал с фенер, би забелязал камъка, на който е попаднал. Съгласно свидетелските показания на Сандов, в униформеното облекло било предназначено място за телефон, радиостанция, ключове. Станциите и телефоните се зареждали в автомобилите. Според свидетеля, в конкретния ден ищецът не е бил с работното си облекло, а при посещение на обекта е оставил свързочните средства и фенера в автомобила. От показанията на св. Владимир Василев Владимиров се установява, че е посетил ищеца през септември 2020 г. като по краката му нямало никакви драскотини, което било видно, тъй като ищецът бил без чорапи и без обувки, като почти не се оплаквал от болки. Свидетелят посочва, че началото или края на ноември 2020 г. забелязал ищеца да шофира такси. По делото са депозираны свидетелските показания и на Людмил Каменов Лилов, който твърди, че той лично е провел инструктаж на ищеца при постъпването му на работа, като в неговия случай и с оглед на това, че ищецът е работел в МВР, инструкциите били относно работата на екипите, инструкция за оглед и инспекция на обектите и инструкция за работа с газово оръжие, инструкция за безопасни условия на труд.

Съгласно заключението на приетата по делото ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, за месеците юни, юли и август 2020 г., ищецът е положил следните дежурства – за юни – 8 дневни /по 12 ч./ и 7 нощни дежурства – общо 56 нощни часа; за юли – 7 дневни /по 12 ч./ и 9 нощни дежурства /общо 72 нощни часа/; за август – 6 дневни /по 12 ч./ и 7 нощни дежурства /общо 56 нощни часа/, като изплатеното възнаграждение е както следва: за юни 2020 г. – 527,26 лв., за юли 2020 г. – 578,62 лв., за август 2020 г. – 522,23 лв. Относно разликата между получаваното реално трудово възнаграждение и получаваното обезщетение за неработоспособност за деветте месеца, считано от датата на злополуката е посочено, че ако ищецът беше полагал труд за периода от

01.09.2020 г. до 31.05.2021 г., би получил общо брутно трудово възнаграждение в размер на 6 710,94 лв., а за същия период ищецът е получил от НОИ обезщетение в общ размер на 4 780,02 лв., или разликата за деветте месеца, считано от датата на злополуката – 28.08.2020 г. до 31.05.2021 г. между получаваното трудово възнаграждение и полученото обезщетение от НОИ е в размер на 1 930,92 лв. Според заключението, по данни от НОИ на ищеца е изплатено непрекъснато обезщетение за временна неработоспособност за периода до 31.08.2021 г. Според заключението и уточненията в съдебно заседание, в дружеството са били изплащани ваучери за храна, по 60 лв. през първите четири месеца и през следващите 5 месеца по 80 лв., общо 640 лв.

При съвкупната преценка на така събрания и проверен по делото доказателствен материал, съдът намира, че са налице предпоставките по чл. 200 КТ за ангажиране на обективната отговорност на дружеството работодател.

Работодателят отговаря за всички вреди, претърпени от работника или служителя поради трудовата злополука – имуществени и неимуществени.

Неимуществените вреди се изразяват в претърпените от ищеца болки и страдания за времето, през което е протекъл процесът на възстановяване, както и за периода след това, когато има настъпили усложнения и трайни последици от увреждането.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обстоятелства могат да бъдат характерът на увреждането, обстоятелствата, при които е настъпило, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др., включително и прогнозата за в бъдеще. В разглеждания казус неимуществените вреди са във формата на болки, страдания и неудобства в обслужването понесени от ищеца като последица от получените при злополуката травматични увреждания. Съобразявайки характера и тежестта на получената травма /средна телесна повреда на двата долни крайника/, продължителността и интензитета на понесените във връзка с нея болки и страдания /по-силни първите 30 дни/, конкретните отражения на увреждането в бита на пострадалия и затрудненото самообслужване по отношение на хранене, тоалет, продължителния период на лечение и възстановяване /10 месеца/ и последиците от злополуката с траен характер - ограничен обем движение, който няма да бъде възстановен, настоящият съдебен състав приема, че съответен на претърпените неимуществени вреди размер на обезщетението е 30 000 лв.

Относно имуществените вреди:

Установи се по делото, че след трудовата злополука ищецът е бил в отпуск поради временна неработоспособност за периода до 12.6.2021 г. Т.е. през този период ищецът не е бил в състояние да полага труд. Именно поради загубата на трудовото възнаграждение ищецът е претърпял имуществени вреди под формата на пропуснати ползи. Същите се съизмеряват с разликата между brutното трудово възнаграждение, което би получил ищецът при изпълнение на възложената работа, и полученото обезщетение по общественото осигуряване – в случая полученото обезщетение за временна неработоспособност. Определянето на обезщетението по чл. 200, ал. 3 КТ за пропуснати ползи се извършва на базата на brutното трудово възнаграждение без приспадане от него на данъци и осигуровки. Това е така, тъй като по принцип данъците и вноските за социално осигуряване са в тежест на работника/служителя, определят се на базата на brutното му трудово възнаграждение и се удържат от него, но едва при плащането му /така решение по чл. 290 № 335/10.01.2012 г. на ВКС/. Или съгласно възприетото в експертното заключение, имуществените вреди за пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между получаваното brutно трудово възнаграждение и полученото обезщетение от НОИ за процесния период възлизат на сумата от 1930.92 лв.

По повод претендираната сума от 540 лв., съставляваща стойността на ваучери за храна за период от 9 месеца – ваучерите за храна представляват допълнително трудово възнаграждение, изплащано в натура съгласно чл. 269, ал. 2 КТ. Ваучерите за храна следва да се разграничават от т.нар. „безплатна храна“ по смисъла на чл. 285, ал. 1 КТ, за която обезщетение от работодателя се дължи само за период, в който работникът е полагал труд. За разлика от безплатната предпазна храна по чл. 285 КТ, изплащаното в натура допълнително трудово възнаграждение по чл. 269, ал. 2 КТ представлява доход, поради което стойността му се добавя към обезщетението за имуществени вреди /в този см. Решение № 254 от 2.08.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1086/2012 г., IV г. о., ГК и Решение № 23 от 16.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1407/2015 г., III г. о., ГК /. Претенцията в размер на 540 лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение, подлежи изцяло на уважаване, доколкото в експертизата е посочено, че ваучерите възлизат на по-голяма стойност /640 лв./.

Доколкото не се установи ищецът да е получавал други допълнителни трудови възнаграждения, претенцията в размер на 4860 лв. подлежи на отхвърляне като неоснователна.

Относно претенцията за обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи в размер на 18 000 лв., представляващи обезщетение за лишаване на ищеца от възможността да реализира доход от упражнявана таксиметрова дейност, съдът намира следното: отговорността на работодателя по чл. 200 КТ е относима само за вредите, които са във връзка с трудовото правоотношение, т.е. отговорността на работодателя не следва да се ангажира по повод невъзможността на служителя да изпълнява дейност по свободна професия, макар и увреждането да е последица от трудова злополука. Този иск е неоснователен.

От изложеното следва, че имуществените вреди възлизат общо на 2470.92 лв.

Ответникът е релевирал възражение за намаляване на претендираното обезщетение за вреди, тъй като ищецът е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат с "груба небрежност" по смисъла на [чл. 201, ал. 2 КТ](#). „Грубата небрежност“ е неполагане на дължимата грижа, каквато и най-небрежният човек би положил в подобна обстановка и е налице, когато пострадалият е съзнавал, предвиждал настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати. Винаги когато пострадалият създава реална възможност за настъпване на вредата, като сам се поставя в ситуация на повишен риск от увреждане, той съпричинява вредата. В хипотезата на съпричиняване поради груба небрежност работодателят не отговаря за вредите, които са последица от поведението на увредения. В конкретния случай по делото се установиха такива факти, които водят до извод за съпричиняване на увреждането от ищеца, тъй като същият не е изпълнил трудовите си задължения да си осигури мобилен телефон с батерия, да зареди и вземе със себе си радиостанцията, с която да се свърже с работодателя си и не на последно място, е предприел действия, които са в противоречие с най-обикновената житейска логика, т.е. касае се за очевидно неправилна преценка на ситуацията в сходни хипотези.

Превенцията на риска от трудова злополука е отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение, но ролята на работодателя е водеща, тъй като той следва да вземе мерки за обезопасяване на трудовия процес. От доказателствата се установи, че работодателят е изпълнил своето задължение за провеждане на инструктаж по отношение на ищеца, както и че е предоставил необходимите униформено облекло и свързочни средства, а в инструкциите подробно са разписани действията, които да се предприемат при посещение на обект, за който е подаден сигнал, както и че за всеки обект се изготвя схема с начин на достъп /в случая ищецът се е снабдил с чип за достъп до сградата/. От друга страна, описаните в Инструкцията за оглед и инспекция на обектите действия предвиждат инспектиране на обекта от двама инспектори, а не само от един, както е действал ищецът и в този смисъл работодателят не е предоставил необходимата информация за безопасното изпълнение и рисковете за здравето при изпълнение само от един служител. Отделно от това, в конкретната ситуация начинът, по който служителят е следвало да излезе от обекта, е зависел и от неговата преценка, което принципно увеличава отговорността на работодателя, но не изключва прилагането на чл. 201, ал. 2 КТ, ако работникът грубо е нарушил правилата за безопасност. Съгласно определение № 421/18.05.2022 г. по гр.д. № 1032/2022 г. на ВКС, III г.о., отговорността на работодателя може да се намали при съпричиняване, дори в случаите на знание от страна на пострадалия, че работодателят не е осигурил безопасни условия за изпълнение на работата, и въпреки това предприемане на изпълнението ѝ, при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни правила за безопасност.

В случая, първо ищецът не е изпълнил задълженията си във връзка със свързочните средства и униформеното облекло, които са въведени именно с оглед безопасно изпълнение



на работата /да зареди радиостанцията - чл. 1.2.от Инструкцията за работа със свързочните средства, позивните и докладните, при напускане на автомобила да вземе със себе си мобилния телефон и радиостанцията - чл. 1.4, б.В, да поддържа в изправност свързочните и помощни средства, да проверява техническото им състояние и да ги експлоатира правилно – раздел II, т.1 и раздел III, т.6, да ходи на работа с установеното работно облекло – раздел IV, т.2 /. Липсата на свързочни и помощни средство /фенер/ е довела и до следващото съществено нарушение - за да излезе от обекта, ищецът е използвал прозорец на височина повече от 2 метра, в тъмната част на денонощието, без да е имал видимост. Излизайки през прозореца, ищецът очевидно е пренебрегнал всякакви изисквания за безопасност и се е поставил сам в ситуация на риск от увреждане. Дори и ищецът да е изпитал стрес от конкретната ситуация, при елементарна преценка на реалната възможност от увреждане /и предвид възрастта и опита му му/ при този начин на излизане, не би се стигнало до вредоносния резултат.

Т.е. произшествието е резултат от липсата на елементарно внимание и старание от страна на ищеца.Това негово поведение следва да се квалифицира като неспазване на правилата за безопасност в степен, обосноваваща извод за допусната груба небрежност. При тази небрежност, изразила се в липса на елементарно старание и внимание, съпричиняването също има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства, са критериите за намаляване на обезщетението.

С оглед обстоятелствата, при които е настъпила злополуката, и степента на неизпълнение задълженията и на двете страни, превес има това на служителя, като приносят му съдът оценява на 70 %. При това положение, редуцирайки приетото за справедливо обезщетение за неимуществени вреди с приноса на пострадалия, дължима на ищеца остава сумата от 9000 лв., а относно имуществените вреди – съответно 579.28 лв. и 162 лв., за които исковете следва да се уважат ведно със законната лихва от датата на злополуката.

Относно разноските:

За осъществената от адвокат П.М. безплатна правна помощ в полза на ищеца и съгласно чл. 78, ал.1 ГПК и чл. 38, ал.2 ЗА, вр. чл. 7, ал.2, т. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид цената на уважените искове и проведени съдебни заседания, следва да се присъди възнаграждение в размер на 920 лв. Съгласно чл. 78, ал.3 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от исковете, на ответника се дължат разноски в размер на 3099.65 лв. лв. /от платени 80 лв. депозит за вещо лице по СМЕ и 3480 лв. адвокатско възнаграждение, което не е прекомерно предвид цената на исковете и броя съдебни заседания, съобразно което минималният размер е 2789.93 лв., а с начислен ДДС съгласно §2а от ДР на Наредбата – 3347.92 лв./. При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата от 389.96 лв. за държавна такса, съобразно с уважената част от исковете, както и 28.45 лв. разноски за съдебномедицинска експертиза.

Воден от горното, съдът

## РЕШИ:

ОСЪЖДА „П. защита – електроник“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление гр. София, ., ДА ЗАПЛАТИ на ИВ. Л. К., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес гр. София, ., на основание чл. 200 КТ, сумата от 9000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, сумата от 579.28 лв. обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разликата между получаваното брутно трудово възнаграждение и полученото обезщетение от НОИ за периода 1.9.2020 г.-31.5.2021 г. и сумата от 162 лв., стойността на неполучени ваучери за храна за периода 1.9.2020 г.-31.5.2021 г., които вреди са получени в следствие на трудова злополука настъпила на 28.08.2020 г., ведно със законната лихва върху сумите считано от 28.08.2020 г. до окончателното им изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди за разликата над 9000 лв. до претендираните 50 000 лв. и иска за имуществени вреди за сумите от 4860 лв. неполучени допълнителни възнаграждения и 18 000 лв. обезщетение за лишаване на ищеца от възможност да реализира доход от упражнявана таксиметрова дейност.

ОСЪЖДА „П. защита – електроник“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление – гр. София, ., ДА ЗАПЛАТИ на адв. П.М. от САК, с адрес гр. София, ., на осн. чл. 38, ал. 2 ЗА, сумата от 920 лв. адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ИВ. Л. К., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес – гр. София, ., да ЗАПЛАТИ на „П. защита – електроник“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление – гр. София, ., на основание чл. 78, ал.3 ГПК, сумата от 3099.65 лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА „П. защита – електроник“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление – гр. София, ., да ЗАПЛАТИ на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумите 389.96 лв. за държавна такса и 28.45 лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_